

Jézus vére megtisztít minket minden bűntől

Tim Conway

illbehonest.com/hungarian

Olvassuk el ismét az 1 János 1. rész 5. versétől egészen az 1 János 2. rész 2. versig. .vers: “Ez pedig az az üzenet, amelyet Krisztustól hallottunk, (vagyis tőle) és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem az igazságot tesszük. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, (akik a világosságban vannak, közösségük van egymással) és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje. Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.

Tehát, folytassuk onnan, ahol előző héten abbahagytuk. Elég sok kérdésem van ezekkel a versekkel kapcsolatban. Amikor elolvasom Jánost, az 1 Jánost, ott vannak a kérdések... kérdések. Meg kell birkóznunk sok kifejezéssel, a nyelvezettel, amit János használ. Mit akar mondani? Sokszor kell vakarnom a fejemet miatta. És tudom, hogy mielőtt még elérünk a János végére, sokszor kell még megvakarni a fejünket.

Utoljára a 7-es versnél hagytuk abba. Itt szeretném ma folytatni. És igazából ez az egyik olyan vers, ami kérdéseket vet fel nálam. Talán nálad is. Sőt úgy gondolom, ezeket a verseket gyakran félreértik. Múltkor addig jutottunk, hogy “közösségük van egymással”. Aztán nagyon gyorsan mondtam még valamit a vérről, és lezártuk ott. De még semmiképp sem fejeztem itt be, hogy beszéljek “Jézusnak, az ő Fiának véréről”.

Ezt meg kell néznünk. Vannak kérdések, amiket meg kell válaszolnunk. Vannak itt igazságok, amelyek sokat segítenek az Isten népének. Tehát nézzük a 7-es verset. Kövessétek! “Ha pedig a világosságban járunk” – Erről jut eszembe: ha nem vagy járatos a Szentírásban, “világosságban járni” – ez János szóhasználata arra, hogy leírja, ki a keresztyén. “Ha a világosságban járunk” azt jelenti, hogy közel kerültünk az Istenhez, aki a világosságban van. Istenhez jönni, Krisztushoz jönni annyi, mint a világosságba jönni. Ez is egy módja annak, hogy definiáljuk, leírjuk, elnevezzük vagy meghatározzuk, ki a keresztyén: “a világosságban járni”. És amit itt mond nekünk: ha mi ebben a világosságban járunk, ahogy Isten is a világosságban van, két dolog lesz igaz.

Figyeljete, ez szemben áll a 6-os verssel: “Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Istennel” – ez megint egy másik kifejezés, hogy ki a keresztyén, keresztyén az, akinek közössége van Istennel. “Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk...” – más szóval, ha azt mondjuk, hogy közösségben vagyunk Istennel, de az életünket alapvetően ellene való lázadásban éljük, akkor nem járunk a világosságban, sem az igazságban, sem pedig az ő Igéje szerint. Ha azt mondjuk, keresztyének vagyunk, míg közben bűnben élünk, “akkor hazudunk, és nem az igazságot tesszük.”

Az Isten szerinti keresztyénségre az igazság a jellemző. Amikor emberek megmenekülnek, a világnak fel

kellene ismernie, hogy megváltozott az életük. És pont erről beszél itt az Ige.

“Ha tényleg a világosságban járunk – ha keresztyének vagyunk és úgy járunk ebben, ahogyan Isten is a világosságban van, akkor közösségünk lesz más keresztyénekkal. Ez kulcsfontosságú. Ha a keresztyének olyan különcök, akiket lehet, hogy valahogy elviselsz vasárnap, de máskülönben jobban érzed magad a világi emberekkel, akkor ez egy fontos jelzés, hogy nem ismered az Urat, hogy nem vagy keresztyén és nem jársz a világosságban. Mert egyvalami valóban igaz: mindaz, aki a világosságban jár, közösségük van. Közös vonásaik vannak. Közös jellemzőik vannak.

De vegyük észre: van egy másik dolog is, ami igaz arra, aki a világosságban jár. “Ha a világosságban járunk, Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Amire itt fontos visszaemlékeznünk, az az, hogy János itt az Istennel való közösséggel foglalkozik. Viszont van egy probléma a magunkfajta emberek számára, hogy közösségünk lehessen Istennel. Ez a probléma a bűn. És a bűn egy fontos kérdés. Látjuk a 7-es versben: “Jézus, az ő Fia megtisztít minket minden bűntől.” . “Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg.” . “Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz: megbocsátja bűneinket.” . “Ha azt, mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.” A bűn fontos kérdés. Miért? Mert a bűn kétségbe vonja az Istennel való közösségünket. Ezért fontos.

Emlékszem, amikor friss keresztyénként először olvastam – azelőtt sose hallottam Uzzáról – míg nem olvastam az Ószövetségben, hogy Isten megölte Uzzát, mert megpróbálta megvédeni a Szövetség ládáját attól, hogy leessen a porba a szekérről. Isten pedig megölte azért, mert hozzáért, mert hogy nem lett volna szabad hozzáérnie. Aztán láttam, amikor Dávid népszámlálást tartott Izraelben, és Isten megölt hány embert is? 70 ezret dögvész által?!

Ahogy mindezt láttam, elkezdtem felismerni, hogy Isten másmilyen, mint amilyenek mindig is gondoltam. Ő szent! Van valami rettenetes Istennel kapcsolatban. Valami félelmetes! - Hadd használjam a régi ‘félelmes’ kifejezést. Innen a kifejezés... bár ma van egy negatív felhangja. Félelmes... Isten rettenetes lehet, bizonyos értelemben. Félelmetes az ő szentségében, az ő igazságában. És minél inkább vagyunk közösségben Istennel, minél közelebb kerülünk hozzá, annál jobban látjuk ezeket a tulajdonságait, és annál inkább tisztában leszünk a saját bűneinkkel.

Emlékeztek, milyen is volt az, amikor Péter kiment halászni, és egyszer csak kifogott egy csomó halat? Aztán rájött, hogy az Úr küldte azokat a halakat a hálójába. Elkezdte megérteni, hogy Jézus Krisztusnak hatalma volt a halak felett. Emlékeztek, mit tett Péter? Arcra borult az Úr előtt. Mit is mondott? “Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.”

Testvérek, azt mondom, minél több közösségünk van Istennel, annál közelebb kerülünk hozzá és az ő megközelíthetetlen világosságához. Hát nem csodálatos? Közel kerülhetünk hozzá, bár ő megközelíthetetlen világosságban lakik. Egyrésztől megközelíthetetlen, másrésztől mégis megközelíthető azáltal, amit Krisztus tett értünk. De ahogy közel jövünk hozzá, és ahogy az Isten dicsősége egyre inkább valósággá válik, ahogy Isten rettenetes, és dicsőségesen rettenetes alakja egyre inkább valósá válik a számunkra... Úgy értem, Istennek van egy hatalmassága. Olyan tulajdonságai, amelyek ellenállhatatlanok. A tisztasága, az igazsága, a szentsége... és amikor közeledünk Őhöz, (Isten mondja: “szeme tiszta, nem nézheti a rosszat”) amikor közel jövünk, mint Péter, hirtelen felismerjük magunkat.

Emlékeztek, hogy történt Ézsaiásnál? Ézsaiás valószínűleg a legkegyesebb ember volt az országban, de mindenképp a leginkább működésben levő próféta. És itt van az Úr, magasan, felemelve a templomban, a trónján. És mit tesz Ézsaiás? Arcra esik: "Jaj nekem, elvesztem!" Azt mondta, hogy tisztátalan ajkú nép között lakik. Elismerte, hogy ő maga is tisztátalan ajkú. Mi? Ézsaiás, hát hazug vagy? Bordélyházakba és kocsmákba jársz, és mondd a nagy, jól kigondolt hazugságaidat? Nem. Valószínűleg ő a legigazabb ember a vidéken, de hogy közel került az Isten személyéhez, előjött egy probléma.

Ez az a kérdés, amivel János foglalkozni akar. Emberek, akik a világosságban járnak, keresztyéneknek, akik a világosságban járnak, van egy problémájuk: a bűn nincs teljesen kiirtva. Ez az, amivel János foglalkozni akar. Azok, akik a világosságban járnak, nem tökéletesek. Sőt, elég világosan láthatjuk a 8-as és 10-es versben. Mit mond? "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg..." "Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök..." Két különböző kifejezés van itt. Az egyik talán ezt jelöli: ha azt mondom, jelenleg nincs bűnöm, becsapom magam. Ha tudok róla, hogy bűnös voltam és Isten megmentett, és most tökéletes vagyok – akkor meg vagyok tévesztve. A másik erre utal: ha azt mondjuk, nem vétkeztünk - tán a múltban; ha azt mondom, nincsen bűnöm, ilyen dolog persze nincs, máskülönben az ember nem bűnben születik, Nincsen bűnöm, hazuggá tesszük Istent. Más szóval, ellene mondunk Istennek. Isten azt mondja, bűnösök vagyunk.

De még ha azt mondjuk is, hogy most épp nincs bűnünk mint hívők, becsapjuk magunkat. És ez fontos. Erről van itt szó. Azok, akik a világosságban járnak, nem tökéletesek. Sőt, bármilyen állítás, hogy tökéletes lennél, bizonyítja, hogy nem jársz a világosságban.

Így aztán Isten odaadja nekünk a 7-es és 9-es verset. Olvassuk el! "Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga is a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől." -es vers: "Ha megvalljuk bűneinket..." Látjátok, ez történik: ha a világosságban vagy, az nem jelenti azt, hogy nem vétkezel. Ő igen, ha a világosságban jársz, a jellemző életminta az igazság gyakorlása, de a bűn nincs teljesen megsemmisítve. És az egész arról szól, hogy amikor ebben a világosságban vagyunk, az egyre inkább felfedi a bűneinket.

Majdnem olyan ez, mint mikor valaki üdvözülni, aztán meg alig tudja elhinni, hogy üdvössége van, mert egyszerre csak úgy gondolja, hogy sokkal rosszabb lett. Észrevettétek ezt már valakinél, amikor megtért? Ami valójában történik: nem ő lett rosszabb, de most, hogy megmenekült, hirtelen kinyílik a szeme és egyre jobban észreveszi a bűnét. Elkezd megglátni a gonoszság mélységét, a rosszat, a bűn mélységét saját magában olyan szinten, ahogy azelőtt sose látta. Hirtelen megnyílik rá a szeme.

Mi történik, amikor egy keresztyén vétkezik? János számára a kérdés így szól: Mi történik a közösségünkkel? Haladunk együtt, járunk a világosságban, de én vétkezem. Azt jelenti ez, hogy most akkor hirtelen a sötétségben járok? Ezt sose akarjátok elhinni! Soha nem tanít ilyet az Írás. Sosem tanítja, hogy ha valaki a világosságban jár, és vétkezik, akkor visszatér a sötétségbe. Át lettünk helyezve, átköltöztetve a sötétség országából az Ő szeretett Fiának az országába, ami a világosság országa. Ebben az országban vagyunk, mindig is ebben leszünk. És nem arról van szó, hogy ha vétkezel, akkor ki leszel helyezve ebből az országból. A világosság országában vagyunk. A világosság gyermekei vagyunk. Még amikor olyan dolgokat teszünk is, amelyek kissé sötétnek tűnnek, a világosság gyermekei maradunk.

De mi történik, amikor vétkezünk? Bizonyosan, minél közelebb kerülünk Istenhez, annál inkább tudatába

kerülünk a hiányosságainknak. Ez az egyik szépsége annak, ha közösségben és szövetségben vagyunk Istennel. Gondoljatok bele: Mózes minél inkább az Isten dicsőségében tartózkodott, annál jobban ragyogott tőle az arca. Mikor lejött a hegyről, mi történt vele? Mi történt a ragyogó dicsőséggel, amit el kellett takarnia? Idővel mi történt vele? Elhalványult!

Ebben van valóság. Van elhalványulás. Ami a mi életünkben is megtörténik. Az Istennel való közösség meghidegül, meglanyhul, elkezdesz sodródni; lazává válsz az imaéletedben, a Vele való járásban, beszédben, az Igéjében való elmerülésben, arról való elmélkedésben; és mi történik veled? Ez történik.

De amikor az Ő jelenlétében tartózkodunk, jó dolog, hogy jobban felismerjük a hibáinkat, a feltjainkat, a hiányosságainkat. A gond az, hogy minél közelebb kerülünk, a hiányosságok annál jobban kitűnnek, annál inkább tudatában leszünk, és mit csinálunk?

Nos, János megmutatja a 7-es és 9-es versben. Tudom, hogy sok zavarosság van e versekkel kapcsolatban. Én is küzdöttem velük. De hadd mutassam meg, hogy milyen következtetésekre jutottam, és miért jutottam arra. És kérlek, kövessétek ti is a verseket velem.

David még nem jutott el a megigazulás és a megszentelődés tanához. Majd csak hónapok múlva, lehet, csak jövőre. Elég messze van még, legalább is a megszentelődés. De mielőtt odajut (örülök neki, hogy ma nem erről beszélt) Megigazulás és megszentelődés: szeretnék ma ezekről beszélni. És zavarosság van abban, hogy ezek hogyan kapcsolódnak ide; de figyeljetek rám; mert van itt valami, ami segíthet neked keresztyénként, ha annak látod, ami.

Nézzük meg a 7-es verset. A középső részt vegyük most ki, csak azért, mert azzal már foglalkoztunk. "Ha pedig a világosságban járunk..." most ugorjunk a végére: "Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől." Az első, amire szeretném felhívni a figyelmet: milyen igeidőben áll: megtisztít. Figyeljük meg a megtisztítást, ami itt történik. Figyeljük meg az igeidőt. Nem tudom, ti hogyan értelmeztétek, de tudom, hogy ha János itt múlt időt használt volna, és ezt mondaná: "ha a világosságban járunk..." az azt bizonyítaná, hogy már megtisztultunk (múlt időben) Jézus vére által minden bűntől; valószínűleg a legtöbben elég boldogok lennénk emiatt, elég kellemes lenne. És beismerném, hogy nem küzdöttem volna ezzel a verssel úgy, ahogy küzdöttem. Nem csak a mai készülés miatt, de ezek a versek miatt évekig küzdöttem. És tudom, hogy sokan mások is.

Ó, nagyon érdekes, ha körülnézünk különböző kommentároknál, prédikátoroknál, pásztoroknál, teológusoknál, hogy ők milyen magyarázatokat adnak. Elmondhatjuk, hogy egy csomó kérdés van itt. És ez az igeidő épp egy olyan dolog, ami fejtörést okoz. Senkinek sem lenne problémája vele, ha a szó végén -tt lenne (múlt idő), egy -t helyett (jelen). És melleleg ez itt angolul van. Az eredetiben is van valami persze, de jó a fordítás. Az eredeti nyelvben egy jelen idejű ige áll. Folyamatos történés.

Talán teológiailag helyesebb lenne, ha János a 'világosságban való járást' összekapcsolná azzal, hogy régen egyszer s mindenkorra megtisztultunk, amikor üdvösségünk lett. Hát nem így látjuk általában? Amikor Krisztushoz jövünk... Isten hív minket... megtörténik az újjászületés; Mi ered ebből az életből? Hit ered ebből az életből. A megigazulás ennek a hitnek az egyik eredménye, ami azt jelenti, hogy Krisztus érdemei rám lesznek érvényesek oly módon, hogy igazzá leszek nyilvánítva Isten előtt. Hát rendben, akkor megy tovább az élet. Most mi jön? Most a folyamatos megszentelődés folyik, és mindig visszatekinthetek arra, amikor először hittem, és elmondhatom, hogy akkor megigazultam. Akkor régen Krisztus vére által megtisztultam a bűneimtől. Mi így szeretjük kifejezni.

A gond az, hogy János nem így fejezi ki itt. Ez itt jelenidő. Nem múlt. Kijelentő módot használ, mert egy valós dolgot jelent ki. Ez egy jelenidejű ige. Lehet, ez nektek nem jelent semmit, de hadd mondjam másképp: János azt mondja, ha valaki jelenleg a világosságban jár Isten világosságában, mint keresztyén, Jézus vére jelenleg megtisztítja őt minden bűntől. És ezt folyamatosan teszi. Ez az, amit itt tanít.

A 'megtisztítás' viszont valami mást jelent. Meg kell néznünk, mi a jelentése ennek. De úgy gondolom, mindannyian láthatjátok. Nem titok, megnézhetitek a Bibliátokban. És nincs a szöveggel semmi probléma, tökéletes a fordítás, megfelel az eredetinek. János azt mondja, ha a világosságban jársz, Jézus vére jelenleg és folyamatosan megtisztít téged a bűneidről. Vajon ti is így értelmeztétek? Lehet, azt mondjátok: igen, így értjük, mert ez van odaírva. De hogyan értelmeztétek? Ez a kérdés. Mi a jelentése?

Azt hiszem, mind egyetértünk abban, hogy Jézus vére megtisztít a bűntől, az egy jó dolog, igaz? Mindenképp így érezzük. Akik a sötétségben járnak, ők nem tartoznak ebbe bele. Csak azokra vonatkozik ez, akik a világosságban járnak. A problémánk a bűn. Megtisztulni a bűntől egy jó dolog. És ez csak azokkal történik meg, akik a világosságban járnak, nem pedig azokkal, akik a sötétségben. Ez tiszta. Ami viszont nem tiszta, hogy mit is jelent pontosan, hogy Jézus vére megtisztít minden bűntől.

Emlékezzünk, ez egy jelenidejű ige, egy cselekvés, ami jelenleg történik a hívők életében. A bűntől folyamatosan tisztulnak meg. Mit jelent a 'megtisztulni' szó? Nem nehéz, nincsenek itt rejtélyek. Egyszerűen annyi, hogy valamit tisztává tenni, megtisztítani. Arra is utal, feltételezi, hogy a megtisztulás előtt tisztátalanság van, kosz, szenny, van valami, ami nem tiszta; egy szennyező. Ez az elgondolás. Jézus vére pedig mitől is tisztít meg kiondottan? Minden bűntől – ez a szennyező, ez a mocskok, a szenny, a kosz. Bármely és minden bűntől, amit a keresztyén elkövet.

De a kérdés, amit fel kell tennünk, ez: Hogyan tisztul meg folyamatosan egy keresztyén a bűntől az életében? Azt jelenti ez, hogy ha én mint keresztyén, a világosságban járok, Jézus vére állandóan azon munkálkodik, hogy megszenteljen engem? 'Megtisztítani' – az Újszövetség ilyen értelemben használja ezt. Például, a 2 Korinthus 7:1. Lapozzatok oda. 2 Korinthus 7:1 "Szeretteim" - Pál beszél a szeretett korinthusi hívőkhöz - "tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket."

Ha nem vagy annyira járatos ebben, a szentség és megszentelődés azonos csoportba tartoznak. Ez az elképzelés. Mire hívja fel Pál a keresztyéneket? Hogy tisztítsák meg magukat attól, ami beszennyez. Más szóval, munkálkodik egyre nagyobb Krisztushoz való hasonlóságon, egyre nagyobb tisztaságon, egyre nagyobb jóságon, egyre nagyobb igazságon. Látjátok, 'megtisztítani' - ez vonatkozhat a megszentelődésre, megtisztulni az aktuális bűntől, amit elkövettél. Vonatkozhat erre.

Gondolom, tudjátok, mit fogok mondani: de! talán... Talán nem erre a jelentésére gondolok. Lapozzunk vissza az 1 János 1:7-hez. Erre céloz János? Azt akarja, hogy a megszentelődésre gondoljunk az 1 János 1:7-ben? Vegyük észre: az 1 Korinthusban ki végezte a megtisztítást? Mi magunk. Olyasmi ez, hogy mi aktívan törekszünk arra, hogy szent élete éljünk megtisztítva az értelmünk, a tetteink, testünk és lelkünk szennyezőségeit, teljessé téve a megszentelődésünket Isten félelmében. Megszabadulni a tisztátalanságtól – én, ahogy kitisztítom ezeket az életemből.

De ez az, amiről János beszél? Menjünk vissza az 1 Jánoshoz. Itt az 1 János 1:7-ben, azt mondja, hogy ha a világosságban járok, Jézus vére állandóan egy kicsit tisztábbra mos? Mellesleg, emlékezzetek erre a megszentelődéssel

kapcsolatban: a megszentelődés sosem zárul le teljesen. Tehát, ha a vér a megszentelődés tekintetében tisztít meg, akkor sosem végzi el ezt teljesen ebben az életben, már ha így érti János. Mi van itt? Ezt érti itt János? Arról beszél, hogy tisztára mos egy kicsit jobban, egy kicsit jobban, napról napra, hogy egyre inkább Jézus Krisztus képéhez legyek hasonlatos? Vagy János itt a megigazulásról beszél?

Azt mondja, hogy valaki, aki a világosságban jár, de bűnbe esik... itt van most valaki a világosságban, aki beismeri, nem olyan, mint akik azt mondják: "nekem nincs bűnöm". Van bűne, de nem végzi a bűnt. És mégis, a világosságban jár, nem a sötétségben, hanem a világosságban. Istenhez jött. Ez leleplezi a bűnét, ő pedig beismeri, és nem mondja, hogy "nincs bűnöm" vagy, hogy "sose volt bűnöm". Elismeri, hogy van. És minél közelebb kerül az Istennel való közösséghez, annál inkább tudatába kerül a bűnnek, csak mint Péter. Látja a tisztátalanságot, látja a bűnöket.

Tehát, a megigazulásról beszél? azt mondja, hogy aki a világosságban jár, de bűnbe esik, Jézus Krisztus vére újra működésbe lép? Más szóval, valaminek újra meg kell történnie? Az 'egyszer s mindenkorra', ami az elején történt, kiegészítésre szorul? Vagy legalább is folyamatosnak kell lennie? Ez az, ami itt van? Hogyha én mint keresztyén vétkezek, Jézus vére azonnal működésbe lép és az új véték bűnösségét azonnal megtisztítja? A keresztyén csak abból az alapból él, ami akkor régen történt? "Ó, megigazultam akkor régen, mikor hitre jutottam." "Isten a bírói székéből tisztának nyilvánított és igaznak, eltörölte a bűneimet, és megtisztított akkor, én pedig ebből a régi alapból élek."

Vagy azt mondja János: Nem, nem így kell érteni a megigazulást, a megigazulásnak van egy jelenidejű és folyamatos valósága. Maradjunk csak ennél egy kicsit. A kérdés az, hogy vajon a vér általi megtisztítás az jogi vagy gyakorlati dolog? vagy mondhatjuk úgy is: törvényszéki. Mit jelent a törvényszéki? Igen, jogi. Csak másik szóval. Szóval jogi vagy gyakorlati? Törvényszéki? Tapasztalati? Azt jelenti, hogy míg mi a világosságban járunk, Jézus vére működik bennünk, és visszatart attól, hogy vétkezzünk? Vagy azt, hogy míg a világosságban járunk, Jézus vére kegyelmet és bocsánatot nyújt azokra a bűnökre, amiket elkövetünk, és eltörli a friss bűntudatot? A megtisztítás a bűn jelenlétére vonatkozik vagy a bűn bűnösségére?

Látjátok a különbséget. Ez a különbség a megigazulás és megszentelődés között. A megigazulás az, hogy Isten ártatlannak nyilvánít engem egy másvalaki érdemére alapozva. Nem az én, hanem Krisztus érdeme miatt. A megszentelődés egy folyamat amikor is egyre szentebbé válok. Jézus vére azért mos meg, hogy egyre szentebbé váljak? Vagy Jézus vére minden bűnnek a bűnösségét tisztítja meg, amit elkövetek, rögtön akkor és folyamatosan? Ez a kérdés, amit felteszünk. Isten igazakként tekint ránk erre a megtisztításra alapozva? Vagy Isten azért használja a vért, hogy tulajdonképpen kivegye a bűnt az életünkéből – amennyiben a bűn gyakorlására, elkövetésére gondolunk? Látjátok, az egyik jogi, a másik gyakorlati.

Beszéljünk még erről egy kicsit. Határozzuk meg jobban a kifejezéseinket.

Megigazulás. Talán nem annyira ismert ez a szómodra. Talán hallottad már, talán nem. Mi a megigazulás? A megigazulás egy teológiai kifejezés, ami alapvetően ezt jelenti: Bemész Isten ítélszéke elé az összes bűnöddel, Isten rád néz, és bumm! Lesújt a kalapáccsal és azt mondja: "Igaz! Te igaz vagy." Te pedig: "De hisz itt az összes bűnöm." De ezt a bűnt Jézus Krisztusra helyezték, és Krisztus kifizette a büntetést. Ő, aki nem ismert bűnt, bűnné lett, hogy te Isten igazságává legyél Őbenne. Ez történik. Isten elveszi a bűnünket és Krisztusra rakja, és elveszi Krisztus igazságát és ránk rakja. Ez a megigazulás. A megigazulás Isten tette, amiben Isten a bűnöst a bűnösségtől

mentesnek nyilvánítja. Ez a kárhoztatás ellentéte.

Ha az ember bemegy a bíróságra, aki bűnös egy bűncselekményben, akkor elítélik a büntett miatt. A megigazulás ennek az ellentéte. A megigazulásnál, aki a bíróságra jön, azt ártatlannak találják. De hogyan lehet valakit, aki tényleg bűntényt követett el, ártatlannak találni, amikor tényleg elkövette a büntettet? Nos azért, mert Jézus áll be a helyére, és ő fogadja el a büntetést a bűnéért. Krisztus tökéletes törvénytartása pedig az embernek lesz betudva. És így Krisztus igazságát az ember igazságának fogják számítani. Isten az ember bűnét Krisztusnak számítja fel, és Krisztust fogják az ember helyett kivégezni, Ő veszi el a büntetést az ember helyett.

A megigazulás egy jogi kifejezés. Egy bírósági kifejezés. Amikor is Isten minket igaznak tekint. Hadd mélyüljön ez bennünk. A megigazulás az evangélium dicsősége. Hogyan igazulhat meg egy bűnös ember Isten előtt? Ó, azért mert Jézus Krisztus kiérdemelte számunkra az igazságot. Emiatt ugrálnunk kellene újra és újra, a valóság felismerése miatt. Ez az evangélium szíve és lelke. Megigazulás - amikor Isten úgy tekint ránk, mintha nem követtünk volna el bűnt. És igen, van benne megbocsátás, de több is annál: Isten nemcsak hogy nem büntet meg a bűneinkért, de úgy tekint ránk, mintha sosem követtük volna el azokat. Igaznak tart minket. Ez elképesztő! De ezt tette Krisztus. Ez az evangélium.

Mi hát a megszentelődés? A megigazulás ugye jogi dolog volt. Ott Isten nem tett azért semmit, hogy a bűnös természetünket elvegye, vagy a saját vétkezésünkkel foglalkozzon. Az egy jogi nyilatkozat a hitre alapozva. Bízom Jézus Krisztusban. Abban való hit által igazulunk meg, hogy ki volt és mit tett Jézus Krisztus.

Mi a megszentelődés? A megszentelődés pedig a szentté válás folyamata. Ez rólam szól mint személyről. A bűnös szokásaimról szól. Az életemben levő valós igazságról szól. Ez egy olyan folyamat, ami megszentel engem. Olyan folyamat, ami Krisztushoz tesz hasonlónak. Az az igazság, hogy amikor először jutok hitre, akkor még sok dologban nem vagyok olyan, mint Krisztus. És amit Isten tesz az életemen keresztül, az egy előrehaladó dolog. Igen, olyan is van, hogy 'helyzeti megszentelődés', de itt most nem arról beszélünk. Isten munkájáról beszélünk a Szent Szellem által, amikor minél inkább a hitben járunk, Jézus Krisztusra tekintve, annál inkább az Ő hasonlatosságára változunk át. Ez az folyamatos megszentelődés fogalma. Egy olyan folyamat, ami Krisztushoz teszi hasonlónak az embert.

Míg a megigazulás jogi dolog, a megszentelődés Isten Szellemének a tevékenysége, amikor is hatalmasan működik bennünk, hogy megváltoztasson minket. Ez az a folyamat, amikor egyre jobbra tesz minket, egyre kegyesebbé, egyre igazabbá, stb. Ez az a folyamat, ami által a bűn jelenlétét és működését elnyomja és összezúzza, kiveszi és eltávolítja belőlünk, egészen, amíg el nem jutunk a megdicsőülésig. Valóban, a problémáink ehhez a testhez kötődnek, és amikor megszabadulunk tőle, akkor a keresztyén örökre szabad lesz. De most egy folyamatban vagyunk. Ez a megszentelődés.

Szóval, testvérek, ezt mondom nektek: teljes szívvel hiszem, hogy az 1 János 1:7 és 1:9 a megigazulásról szól, nem a megszentelődésről. Hiszem, hogy a megigazulásunknak van egy folyamatos valósága. Ha ez új nektek, remélem, látni fogjátok, hogy ezt nem csak én találom ki. Ha azt mondjátok: ezt még sose hallottuk korábban, ez nem valami ortodox. Figyeljétek, azt szeretném, ha hallanátok, hogy János ezt mondja: hogy aközben tisztulunk meg, miközben a világosságban járunk, most folyamatosan tisztulunk meg a bűneinktől. És bebizonyítom nektek, hogy ez a megigazulás.

Először is! Ne lapozzatok oda, csak figyeljétek rám. Amikor Jézus Krisztus véréről beszélünk, miről szól

a vér? Az Ő haláláról. Az élet a vérben van. A vérét kiontották, ő odaadta az életét. Jézus Krisztus meghalt azon a kereszten. Halott volt. Odaadta az életét. A vérét ontották. Most felhívnék mindenkit erre a feladatra: Tanulmányozzuk végig az Újszövetséget és figyeljük meg a vért. Tudjátok, mit talánánk? Nem azt fogjuk találni, hogy a vér csak úgy ott van, mint ami a megszentelődéssel volna kapcsolatos. Azt talánánk, hogy a vér a megigazulással kapcsolatos. A vér a bocsánattal, megbocsátással kapcsolatos, a megigazulással, engeszteléssel. Azokhoz a dolgokhoz kapcsolódik, amiknek a megigazulásunkhoz, a bocsánat-nyerésünkhöz van köze Isten ítélőszéke előtt.

Hadd szaladjak át egy néhányon. De ti is tanulmányozhatjátok. Máté 26:28, “az én vérem a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.” Látjátok, a vér itt nem a megszentelődéshez kapcsolódik. A vér a bűnök bocsánatához kapcsolódik. Zsidók 9:22, “ vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.” Látjátok: vér kiontása, bűnök bocsánata. Róma 3:25, Jézus Krisztusról beszél “Akit az Isten rendelt engesztelő áldozatul az ő vére által.” Az engesztelés Isten haragjának a lecsillapítása. Róma 5:9, “Már most megigazított minket az ő vére által.” Kolossé 1:20, “békeséget szerzett a keresztfán kiontott vére által.” Békeséget szerzett. Ennek nem a megszentelődésünkhöz van köze. Ennek ahhoz van köze... bang! Megmenekülünk, és azonnali békeségünk van. Efézus 1:7, “Őbenne van a mi megváltásunk, az ő vére által (hogy megvásárolt minket), bűneink bocsánata is.” Ismét megbocsátás. , “Krisztusnak a drága vérén váltattatok meg.”

Itt van a kiváltás, megváltás, megbocsátás gondolata, és békeség, megigazulás, engesztelés. Ez van a vérehez kapcsolva. Nem a megszentelődés, nem az, hogy szentté válunk. Jelenések 5:9 “Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöleltél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek.” Egy vásárlás díjához van köze. Nagyon nehéz azt bizonyítani, hogy Krisztus halála és vére bárhol is közvetlen kapcsolatban lenne a megszentelődéssel. Ha a vérről szóló tanítást nézzük az Újszövetségben, akkor rögtön a megigazuláshoz jutunk, vagy bármi máshoz, ami a megvásárlásról szól. ‘Megbocsátottak nekünk’, ‘ki lett engesztelve’

De nem csak ez van. Amire vissza kell emlékeznünk, hogy a közösség a kérdés. Emlékezzünk a közösségre a 3-as versben: “Hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával” -ös vers: “Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszük az igazságot.” A közösség a kérdés. Közösség Istennel. Amire mindannyiunknak emlékezni kell, hogy János itt a közösségre gondol.

Most gondolkodjunk erről: A vér az, ami válaszol a problémánkra nekünk keresztyéneknek, amikor közösségben vagyunk Istennel, és vétkezünk. Miért nem megy tönkre a közösségünk azonnal? Nem azt mondja Isten, hogy a bűn választ el minket Tőle? Hogy lehet, hogy mikor járom a keresztyén életemet, és vétkezem, miért nem megy tönkre ez a közösség? Ezzel foglalkozik itt János. Ez a kérdés. És ha azt mondjuk, hogy meg kell tisztulnunk a vére által a megszentelődés tekintetében? Sosem leszünk teljesen megszentelvek ebben az életben; szóval ha erről beszél János, akkor sosem leszünk igazak. Sosem leszünk teljesen tiszták, hogy közösségünk lehessen az Istennel. Bajban lennénk. A megszentelődés egy folyamat. Ami ebben az életben sosem ér véget.

Figyeljete, a Biblia sehol sem tanítja... Gondoljatok csak bele: A Biblia sehol sem tanítja, hogy nem lehetsz közösségben Istennel, vagy hogy ez a közösség meg lenne tiltva, csak mert nem vagy teljesen megszentelve. Ugye? Úgy értem, akár a legkisebb is, aki Krisztusba veti a bizalmát, az, aki csak tegnap tért meg, és épp csak most kezdődött a megszentelődés folyamata, ő nem élvezhet teljes közösséget Istennel? Van bármi is a Bibliában, ami azt

tanítja, hogy teljesen meg kell szentelődnünk, mielőtt közösségünk lehet Istennel? Semmi sincs, ami ezt tanítja.

Dávid Istenhez jött az összes bűnével és megvallotta. Úgy tűnik, hogy János fő célja ezekben a versekben, az 1 János 1. fejezetben az, hogy még akkor is, amikor elbukunk a bűnben, és a bűntudat foltot hagy rajtunk, még akkor is lehet közösségünk Istennel. Nézzétek, testvérek, keresztyénként, mikor ismét vétkezem, amire szükség van, hogy megmaradjon az Istennel való közösségem, az nem a további megszentelődés. Ennek az új vétkeknek a bűnösségével kell foglalkozni. El kell, hogy kerüljön az akadály. Le kell, hogy jöjjön a folt. Amire szükség van, az a bűnösségem megtisztítása, nem a test végeleges eltörlése.

Persze, hogy életbevágó a megszentelődés, rendkívül szükséges. Az 1 János nagy része foglalkozik is vele. De nem ezzel foglalkozik itt a 7-es és 9-es versekben. Talán egy másik kérdést is fel kell tenni.

Még hozzá ezt: A megigazulás hit által Jézus Krisztusban nem egy örök érvényű Isteni kijelentés, ahol az összes bűnömét - múlt, jelen, jövő - egyszerre, azonnal mind elveszi? Mindet megbocsátja, és kész. Megigazulás – kész, vége. Lesújtott a kalapács Isten ítélőszékén, lesújtott egyszer s mindenkorra, Jézus Krisztus érdemére alapozva. Most pedig ártatlannak, büntelennak nyilvánít. Megigazulás, kész és vége, és Jézus vérenek, hogy tovább tisztítson attól a bűntől, már nincs rá szükség. Sokan így tekintünk a megigazulásra: Kiontották a vérét, működésbe lépett, és megtisztított, és megigazultunk. Az ítélőszék előtt ártatlannak nyilvánítottak. Vége. Másra már nincs szükség.

Vagy nemhogy a megigazulás egy folyamatos valóság? Nos, gondolkodjunk az 1 János 1:9-en. Ha azt mondjuk, hogy folyamatos valóság, ez nem fenyegeti a megigazulás tanát? Talán fenyegeti azt, ahogyan a megigazulást értelmezzük, de nem a Biblia tanítását a megigazulásról. Gondolkodjunk! Bogozzuk ki ezt itt. Még messze nem bizonyítottam be nektek. Csak azt mondom, a teljes megszentelődés hiányának nem kell meggátolnia minket az Istennel való közösségünkben. A kérdés: Amikor valami előjön a keresztyén életében, mi tart közösségben bennünket Vele? Nem az, hogy Isten a vérevel egy kicsit még olyanabbá tesz minket, mint Krisztus. Nincs semmi a megszentelődéssel vagy annak hiányával vagy azzal, hogy hol tartok a folyamatos megszentelődésben, ami azt mondja, hogy nem lehet teljes közösségem Istennel, akár a folyamat elején vagy a végén, vagy bárhol.

Nézzétek, amerre tartok ezzel az egészszel, amit mondani akarok: Bármikor, amikor vétkezünk, szükség van Krisztus véreire akkor és ott. Nem nyugodhatunk a múlton. Ó, igen, azon nyugodhatunk, amit Ő tett a kereszten. De ami azt a pillanatot illeti, amikor először hittünk, és amit Ő tett 2000 éve azon a kereszten, az érvényes ránk, mikor hitre jutunk, de most már nincs rá szükség? Ez az, ami ellen vitába szállok. Ha így értelmezed a megigazulást, nem hiszem, hogy ez biblikus lenne, és nem hiszem, hogy János azt tanítja, hogy így kellene értenünk a megigazulást.

Úgy értem, nézzük meg az 1 János 1:9-ben. El tudod képzelni, hogy egy testvér, aki a világosságban jár, vágyakozik az Úrral való közösség után, de ott van ez a maradék szennyeződés. “Mit tehetek?” “Nem fogja ez lerombolni az Istennel való közösségemet?” “Beleesem ebbe vagy abba a bűnbe, hogyan merem egyáltalán megközelíteni Őt?” És János ezt mondja: “Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, és megbocsátja bűneinket.”

Ez ismét egy válasz. Ott és akkor. Akkor történik, amikor a bűnbánat. A jelenben történik, a most-ban. “Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz” – nem csak hogy megbocsátott a múltban, igen, amikor először jövünk Hozzá, megbocsát, és mindent, amit tettünk, megbocsátott, az összes múltbeli bűnünket megbocsátotta. De itt egy olyan valóság van, hogy ahogy haladunk az úton és megbánjuk a bűneinket, és a világosságban lakunk, Jézus vére

megtisztít minden bűntől. “Ő hű és igaz: megbocsátja bűneinket, és megtisztít...” – itt ez a szó megint. – Ugyanazt a hangot szólaltatja meg – “megtisztít minket minden gonoszságtól.”

Ez a megtisztítás nem a megszentelődéshez kapcsolódik. Ez a megtisztítás a bűnbocsánatról szól. Ezt látjuk itt. Kéz a kézben jár a bűnbocsánattal. Nem arról szól, hogy “kiszentelődik” belőlem a bűn. Hanem a megbocsátásról.

És, ha ez nem győz meg, testvérek... Ha valaki azt mondaná: “Keresztyénekről szól-e ez a rész egyáltalán?” “Inkább valakiről, aki épp most tért meg.” Nos, szerintem nem. De ha te is ezen gondolkozol, olvass kicsit tovább az 1 János 2:1-2-ben, ami véget vet a kételkedésnek: “Gyermekeim” – ezek keresztyének. Nem friss megtérőkről írja. Ezek azok, akik a világosságban laknak. Ezek azok, akik megvallják a bűneiket. Azok, akiknek közösségük van másokkal a világosságban. Akik nem esnek bele abba a hibába, hogy ne lenne bűnük. Felismerik a bűneiket, és mikor felismerik, megvallják azokat. És azt találják, hogy Isten hű és igaz: megbocsát és megtisztítja őket Jézus vére által az összes bűnűktől.

Ezt az igazságot tárja eléünk János. Azt mondja: Keresztyének, “ezt azért írom nektek” – ebből tehát tudhatjuk, hogy az 1 János 1:9 nekünk íródott – “hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, (tehát egy keresztyén, aki vétkezik) van pártfogónk”. Látjátok, mit mond? Ha vétkezel, van pártfogód, pártfogód az Atyánál. Mi az a pártfogó? Valaki, aki egy másvalakit képvisel. Aki a másvalaki helyett cselekszik.

Miért mondja, hogy van egy pártfogónk, aki az igaz Jézus Krisztus? Ó, csodálatos, hogy Ő érdemelte ki a mi igazságunkat. Az igazság, amit nekünk tulajdonít. Az 1:7-ben ott a vér, a 2:1-ben pedig az igazság. Itt vannak Krisztus eme fenséges tulajdonságai, és Ő a pártfogó. Aki ott áll, hogy az Atya elé vigye az ügyünket. Az igaz Jézus Krisztus. Ő az engesztelés a mi bűneinkért.

Ezeket az igazságokat mondja nekünk, pont akkor, amikor vétkezünk. A megszólítás: gyermekeim. Világos, hogy keresztyéneknek szól. Ha bármely keresztyén vétkezik, mint mond János? Hogy nincs szükség semmire? Mivelhogy úgyis az összes bűnt megbocsátotta, megtisztította, a bűnösségünket egyszer s mindenkorra elvette, és most már nem kell tenni semmit?

Nem, nem ezt mondja. Rámutat, hogy van egy pártfogónk. Pártfogó az, aki valakinek az ügyét képviseli a bíróságon. János különösen is érdekelt abban, hogy mi történik velünk, keresztyénekkal, amikor életünk során egy ponton vétkezünk. És pont akkor van szükség a pártfogóra. Nem a múltról beszél, hanem a jelenről. Arról a tényről, hogy jelenleg van egy pártfogónk, akinek a vére jelenleg tisztít meg, és jelenleg van a bocsánat is. Ő jelenleg hű és igaz, hogy megbocsássa a vétkeinket és megtisztítson minden gonoszságtól.

Nézzétek: a megigazulás tényleg az ártatlannak nyilvánítás Isten ítélőszéke előtt, mikor hitre jutunk Krisztusban. De tudjátok, mi a problémánk? Nem sokkal azután vétkezünk. És persze ne higgyük azt, hogy amikor vétkezünk, Isten ismét haragos lesz, és Jézusnak megint ki kell Őt békítenie. Ilyen gyors előre-hátra, oda-vissza, harag-megbékélés, harag-megbékélés.

Ne akarjunk így tekinteni erre. Úgy tekintünk rá, hogy Jézus elvégezte a munkát. Jézus elvégezte az engesztelést az Ő népe érdekében. Kiitta a harag poharát. És miután elvégezte a munkát, és hordozta a bűnöket és sebeket, most Isten jelenlétében áll. Az ő jelenléte a mi felmentésünk. Beszél. A vére beszél. A megtisztítás azonnal megtörténik, mert az Ő vére a mi megváltásunkról beszél. A megtisztításunkról. Arról, hogy a harag elvétel.

És ez Pál tanításával sem áll ellentétben, amikor azt mondja: “Ki vádolná Isten választottait?” És nem azt

mondja, hogy Isten választottait sosem éri vád. Amikor ezt mondja: “ki vádolná Isten választottait?” a Róma 8-ban, nem mondja, hogy ez sosem történik meg. Hanem inkább azt, hogy amikor ez megtörténik, nem fog megállni. Nem marad meg. És néhány vád, amit ellenünk hoznak fel, az ördög vagy mások, gyakran igazak. Nem minden vád ellenünk hamis. És persze vannak rágalmak és hazugságok, de sok minden, amit a keresztyének ellen hoznak fel, nagyon is igazak.

De figyeljünk, mit mond: “Ki vádolná Isten választottait?” Hát vannak emberek... De hogyan érti Pál? Így folytatja: “Isten az, aki megigazít.” Megint érdekes, hogy nem múlt időben van: megigazít. Nos, “Ki ítélne kárhozatra?” Abban a pillanatban, amikor vétkezünk, ki ítélne kárhozatra? “A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?”

Ki választ hát el a Krisztus szeretetétől? Ki választ el minket a közösségtől? Ki választ el minket az Ő szeretetétől? Ki teszi ezt meg? Miért? Mert ott van Jézus Krisztus, aki pártfogóként cselekszik, folyamatos értelemben.

Ez a megigazulás folyamatos valósága. Az, hogy Ő, a megigazító előtt - Krisztus érdemeire alapozva - ott van a közbenjáró, pártfogó az Ő jelenlétében, az összes érdemével és értékével, attól, amit elvégzett.

Keresztyén: a természeted a világosságból ered. Amikor vétkezel, nem szűnsz meg a világosságban lenni. Isten megszabadított ebből. A keresztyének akkor is a világosságban járnak, amikor vétkeznek. Nem váltunk birodalmat, nem váltunk országot. Ne hidd el a hazugságot, hogy oda-vissza ugrálsz, és ha vétkezel, akkor visszakerülsz a sötétségbe. Te a világosságban vagy. És mint a világosság gyermeke, a vér mindig használ a te számodra. János azt akarja, hogy tudd ezt. Mindig használ és megtisztít.

Nézzük csak, mi történik. Az ördög közbe akar lépni, hogy kísértse Isten gyermekeit a reménytelenségre, mikor vétkezünk. Elesel, elbuksz... - az igaz ember hétszer is elesik - és igen, elesünk, de nem ezt akarjuk. Az életünket a világosság jellemzi az igazság jellemzi. Isten Igéjében vagyunk, ez megváltoztat. Sok minden megváltozik. Elkezdődik a megszentelődés, de elesünk. Néha szájalmasan elesünk. És akkor rögtön ott az ördög, és azt mondja: “Nézd meg magad! Nézd meg magad!” “Szerinted tényleg törődik veled Isten?”

A reménytelenség és kétségbeesés felé akar minket terelni. És néhányan közületek bedőlnek ennek. Néhányotok pont elhiszi ezt. Azt mondja az ördög: “annyira gonosz vagy, annyira hitvány, Isten nem akar veled semmiféle közösséget, nem akarja a csúnya arcodat látni. Menj el egy hétre vezekelni, és akkor majd talán...”

Nem érzitek így? Pedig ez valóságos. De János megmutatja, hogyan válaszoljunk az ősi kigyónak. “Tudod mit? Igaz. Vétkeztem, de Jézus Krisztus vére megtisztít engem minden bűntől. És megvallottam Neki a bűneimet, Ő pedig hű és igaz: megbocsátja a bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszágtól. És tudod mit? Tényleg vétkeztem, de Isten egyenesen hozzám jön, és az apostola által azt mondja nekem: “Amikor vétkezel (persze jó, ha nem - hiszen azért íratott meg Isten Igéje, hogy ne vétkezzünk) de ha mégis, van egy pártfogónk.” És nem csupán volt, hanem ‘van’ pártfogónk. Aki most is képviseli az ügyedet. És ez egy folyamatos képviselés. Abban a pillanatban, mikor vétkezel, Jézus ott van az Atya előtt.

Jézus kiontott vére a világosságba helyezett engem, és ez ugyanaz a kiontott vér, ami továbbra is meg fog szabadítani a bűnösségetől, most hogy a világosságban vagyok. A vér - mint láthatjuk - ha a világosságban járunk, a vér garantálja, hogy a közösségünk megmaradjon egy folyamatos alapon. Ránézhetek a keresztre Krisztus munkájában bízva. Megvallhatom a bűneimet – ne is akarjuk tagadni.

Azok, akik azt mondják, nincs bűnük, nem csupán a perfekcionizmusban hisznek, hanem bármiféle bűnt tagadnak. A világ mondja ma ezt: “persze, bűnös vagyok”, de azt már nem hiszik, hogy pokolra méltót tettek volna. Ez pedig a bűn tagadása mindenütt. Azt mondják, az Isteni mérce szerint nincs is igazán bűnük.

De Isten hű marad. Ezt olvassuk: “Isten hű és igaz”. Gondoljunk csak bele! “Nos, ördög, amikor vétkezem, te azt mondod, hogy húzzam meg magam a sarokban, de... Isten igazsága - az Ő igazsága - engedélyezi a közösséget Vele.” “Micsoda? Igazság?” “Igen. Látod a pártfogót, ahogy az Isten jobbján ül? Látod a sebeket? Emlékszel a kiontott vérré, mert ez a fejedet taposta. Foglyokat vitt fogva azon a napon. Emlékszel erre, ördög? És emiatt Isten hű és igaz, hogy megbocsásson nekem. Van pártfogóm, aki engesztelést szerzett. Emlékszel erre, ördög?” Az Isten haragját itta.”

Testvérek, közeledjete a világossághoz; közeledjete Istenhez! Tudjátok, mi fog történni? Mármint a keresztyéneknél: “Ó Atyám, szeretnék szorosabban Veled járni.” És aztán beszélsz ezzel a testvérrel egy hét múlva, és annál inkább méltatlannak érzik magukat, mocskosnak, bűnösnek. Mi történt hát? Lehet, hogy Isten egy kicsit közelebb hozta őket, és emiatt a világosság még ragyogóbban hatott.

Igen, tudatában leszünk – főleg ha egyre közelebb kerülünk – a saját érdemtelenségünknek, bukásainknak - ez bűn. Vétkezünk, rosszat teszünk - keresztyénként is. És szégyellhetjük, de akkor is igaz. Mit tegyünk hát? Megvalljuk. Fussunk és rejtőzzünk el a reménytelenségben? Nem, nem. János azt mondja, hogy nézzünk a vérré. Nézzünk Krisztusra, és akkor meglátjuk Isten igazságát. Ő hűséges, Ő igaz: megbecsüli a vért, amit kiontottak.

Testvérek, ez nem arra bátorít, hogy vétkezzünk! Nem arra, hogy a vérét valami olcsó dolognak tartsuk. A keresztyének szeretik a világosságot, abban járnak. Vágynak az Istennel való közösségre és kapcsolatra. “Szeretnék Vele lenni, olyan lenni, mint Ő.” De amikor vétkezem, tudom, hogy van ott Valaki, aki kiontotta a vérét, hogy elvegye Isten haragját rólam. Az Isten haragja Őt érte. Óriási erő van a vérben, hogy lemossa a legkegyetlenebb vétek bűnösségét is.

Szeretném, ha mindannyian birkóznátok ezzel. Semmi problémám vele, ha valaki azt mondja: “Amikor hitre jutottam Krisztusban, minden bűnöm - múlt, jelen, jövő - eltöröltetett.” De szerintem pontosabb lenne ezt mondani: A kereszten az összes bűnünkkel - múlt, jelen, jövő - elbántak; de a működését tekintve, úgy tűnik, mindenképp szükség van Krisztus véreire, pártfogására, és közbenjárására nap mint nap az életünkben.

Ha azt mondod: “mikor megtértem, az összes bűnöm - múlt, jelen, jövő - megbocsáttatott”. Nem fogok vitatkozni veled. Nem fogom kétségbe vonni. De úgy gondolom, fogalmazhatnánk egy kicsit világosabban. Úgy gondolom, ez a meghatározás nem teljesen kielégítő az ilyen igeversek fényében.

Ahogy a megigazulással kapcsolatban gondolkoznunk kellene, biztos nem az, hogy Krisztusnak ismét valami áldozatot kell hoznia. De a működését tekintve, úgy tűnik olyan: Vétkezel, és Ő ott van. Vétkezel, és Ő ott van. A pártfogása rögtön működik. A bűnoddal ott a helyszínen elbánik, és így állandóan, még akkor is, ha csúnyán elbuksz, Isten mosolyog. A karját nyújtja: “Még mindig közösségben akarok lenni veled.”

Atyánk, köszönjük a Fiad erőteljes vérét a folyamatos pártfogásért és közbenjárásért. Uram, hadd legyen ennek a valósága segítség a számunkra. Hogy ebben a reménységben éljünk. Hogy egyik testvérem se legyen becsapva, hogy mikor vétkeznek, akkor a közösség hirtelen felbomlik, megszűnik, és nem járulhatnak oda. Tudjuk, hogy aki kezdetben megmentett, az mennyivel inkább, mennyivel inkább... Ha megigazított minket a vérevel, mennyivel inkább most, az élete által. Aki él. A Pártfogó. A közbenjáró. Mennyivel inkább fog most megmenteni az

Isten haragjától. És üdvözülünk, mert a vére örökké szól az érdekünkben. Köszönjük ezt a dicsőséges üdvösséget.
Ámen.